

NAIXEMENT DE LA NEREA, 12 agost 2010

Quan em vaig quedar embarassada no sabia molt be com volia parir però si sabia el que no volia ni per mi ni per la meva filla.

Vaig buscar una casa de naixements perquè m'inspirava la tranquil·litat i confiança que no em donava l'hospital. Buscava un tipus d'atenció més personal, conèixer a les persones que ens atendrien, volia que es respectessin els meus desitjos i sobretot que la nena estigues amb mi des del primer segon de vida.

No volia gent nerviosa al meu voltant amb sèrums i donant-me presses, ni volia estar tota l'estona estirada al llit perquè controlessin al bebè. Volia llibertat de moviment i de pensament, volia poder cridar i poder plorar a gust. Volia menjar si tenia gana i beure si em venia de gust. Però sobretot volia parir en harmonia amb la meva filla i amb la millor companyia possible: l'Alberto, el meu marit.

Pensava que el part i el naixement era una cosa bonica i natural, que totes les dones som capaces de "fer-ho soles", si ens trobem en l'entorn adequat i en plena sintonia amb nosaltres mateixes i amb el bebè.

Durant les visites prenatales vam conèixer a l'equip de llevadores i això ens va donar tranquil·litat i confiança. Compartíem dubtes i comentàvem sobre el procés de dilatació i el part. Van quedar descartats els tacles innecessaris i les posicions poc fisiològiques. El meu cos ja trobaria la manera de fer-ho.

El dia del part, l'Alberto i jo, vam estar bastants hores dilatant però vam tenir la nostra recompensa. Després d'alguns moments difícils, al sortir de la banyera on vaig recuperar una mica l'alè, entre fortes contraccions i ganes d'empènyer el meu cos es va obrir i allà estava: ¡¡la nostra estimada Nerea!!

No oblidarem mai com els seus petits ulls oberts es van clavar en les nostres cares somrients. Desbordats de felicitat, vam esperar que el cordó deixes de bategar per tallar-lo i després entre sanglots de vida la vam posar al pit.

En aquest moment em vaig adonar del que et canvia la vida, no per ser mare, que ja ho era des de fa 9 mesos, sinó del poc temps que es necessita para estimar a una altra persona.

Nati

Al principi jo no estava gaire convençut, però la Nati insistia en un part fora de l' hospital perquè deia que estaria més tranqui-la. Em vaig anar convencent sobre la marxa que era una bona manera de portar un fill al món. Estem junts, ho vivim entre els dos... bé, ella s' emporta la part més dura però joestic allà recolzant-la. Realment és molt gratificat, ho veus tot i estàs allà ajudant. Va ser una bona elecció, em vaig sentir molt a gust amb el lloc i el tracte rebut.

Alberto